

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 199/07-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. júla 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. I. G., B., zastúpeného advokátom JUDr. J. B., P., pre namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a čl. 36 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky postupom a uznesením Mestského zastupiteľstva mesta P. č. 178/2006 v bodoch A), B) a C) z 20. októbra 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. I. G. **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. novembra 2006 doručená sťažnosť Ing. I. G., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. B., P., pre namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a čl. 36 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom a uznesením Mestského zastupiteľstva mesta P. (ďalej len „mestské zastupiteľstvo“) č. 178/2006 v bodoch A), B) a C) z 20. októbra 2006.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že uznesením mestského zastupiteľstva č. 86/2003 bol v súlade s ustanovením § 18 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o obecnom zriadení“) zvolený do funkcie hlavného kontrolóra mesta P. (ďalej len „hlavný kontrolór“). Podľa vyjadrenia sťažovateľa uznesením mestského zastupiteľstva č. 178/2006 z 20. októbra 2006 bol z funkcie hlavného kontrolóra odvolaný. Podľa jeho názoru je však postup, ako aj samotné uznesenie mestského zastupiteľstva týkajúce sa jeho odvolania nezákonné.

Nezákonnosť postupu a uznesenia mestského zastupiteľstva vidí sťažovateľ v tom, že mu nebola daná možnosť kvalifikovane sa vyjadriť k dôvodom uvádzaným v návrhu na jeho odvolanie, ako aj v tom, že podľa jeho názoru neboli jednoznačne preukázané dôvody na jeho odvolanie, pričom dodal, že mestské zastupiteľstvo pri jeho odvolávaní „použilo 1 z 3 zákonných taxatívnych podmienok, a to ust. § 18a ods. 9 písm. a) zák. č. 369/1990 Zb.“.

Sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že z funkcie hlavného kontrolóra bol odvolaný v dôsledku zneužitia skutkových okolností väčšinou prítomných poslancov, aj keď podľa jeho názoru s poukazom na ustanovenie § 18a ods. 3 zákona o obecnom zriadení, ktoré upravuje voľbu hlavného kontrolóra, mala o jeho odvolaní rozhodnúť nadpolovičná väčšina všetkých poslancov mestského zastupiteľstva. Sťažovateľ v tejto súvislosti argumentoval: „V právnom poriadku SR neexistuje prípad, kde na odvolanie z verejnej funkcie by bol postačujúci menší počet hlasov, než hlasov potrebných na voľbu do príslušnej verejnej funkcie“.

Sťažovateľ namietal, že uznesenie mestského zastupiteľstva z 20. októbra 2006 je „neurčité, nezrozumiteľné a zmätočné, a to minimálne z dôvodu, že tajné hlasovanie na odvolanie sťažovateľa malo jediný, ale nie právoplatný výsledok – s odvolaním sťažovateľa z funkcie hlavného kontrolóra súhlasilo len 11 poslancov z 25 a to je len súhlas nadpolovičnej väčšiny prítomných poslancov zastupiteľstva, ale nie je to súhlas nadpolovičnej väčšiny všetkých poslancov zastupiteľstva potrebnej k platnej voľbe do funkcie hlavného kontrolóra“.

Sťažovateľ vyjadril aj názor, že je pozoruhodné, „že k dnešnému dňu MsZ P. nevykonalo relevantné úkony potrebné k zvoleniu nového hlavného kontrolóra mesta P., a teda akoby svojím nekonaním – s poukazom na § 18a ods. 4 zákona č. 369/1990 Zb. v znení neskorších predpisov... negovalo svoje konanie a rozhodnutie dňa 20. 10. 2006...“

Sťažovateľ zároveň uviedol, že následne skupina poslancov písomne požiadala primátora mesta P. (ďalej len „primátor“) o zvolanie mimoriadneho zasadnutia mestského zastupiteľstva, ktoré sa konalo 30. októbra 2006 a na ktorom sťažovateľ predložil vyjadrenie k dôvodom a okolnostiam svojho odvolania. Sťažovateľ uviedol, že na podporu jeho tvrdení sa postavil aj stavovský orgán – predsedníctvo Združenia hlavných kontrolórov miest a obcí Slovenskej republiky, ako aj primátor, ktorý aj keď nesúhlasil s jeho odvolaním, uznesenie s poukazom na ustanovenia § 12 ods. 6 a § 13 ods. 6 a 7 zákona o obecnom zriadení podpísal.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd rozhodol, že postupom a uznesením mestského zastupiteľstva č. 178/2006 z 20. októbra 2006 v bodoch A), B) a C) boli porušené jeho základné práva podľa čl. 19 ods. 1 a čl. 36 písm. b) ústavy, namietané uznesenie zrušil, orgánom územnej samosprávy mesta P. zakázal pokračovať v porušovaní jeho základných práv a mestskému zastupiteľstvu prikázal obnoviť stav pred prijatím uznesenia č. 178/2006 z 20. októbra 2006.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom skúmal, či spĺňa zákonom predpísané náležitosti podľa § 20 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde a či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti vychádzal z toho, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov ustanovených v zákone.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa ustanovenia § 18 ods. 1 zákona o obecnom zriadení hlavného kontrolóra volí a odvoláva obecné zastupiteľstvo. Hlavný kontrolór je zamestnancom obce a ak tento zákon neustanovuje inak, vzťahujú sa na neho všetky práva a povinnosti ostatného vedúceho zamestnanca podľa osobitného predpisu. (...) Týmto osobitným predpisom je zákon č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o výkone práce vo verejnom záujme“).

Podľa § 1 ods. 4 zákona o výkone práce vo verejnom záujme na pracovnoprávne vzťahy zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme sa vzťahuje Zákonník práce, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak. Pracovnoprávne vzťahy

zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme sú pracovnoprávne vzťahy zamestnancov pri výkone verejnej služby podľa § 3 ods. 1 Zákonníka práce.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákonník práce“) pracovnoprávne vzťahy zamestnancov pri výkone verejnej služby sa spravujú týmto zákonom, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa čl. 9 Zákonníka práce zamestnanci a zamestnávatelia, ktorí sú poškodení porušením povinností vyplývajúcich z pracovnoprávnych vzťahov, môžu svoje práva uplatniť na súde. (...)

Pri prerokovaní sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie s poukazom na čl. 142 ods. 1 ústavy limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak mu túto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné sudy.

Ústavný súd konštatuje, že nebol príslušný na preskúmanie postupu a uznesenia mestského zastupiteľstva č. 178/2006 v bodoch A), B) a C) z 20. októbra 2006, na základe ktorého bol sťažovateľ odvolaný z funkcie hlavného kontrolóra. Ústavný súd zastáva názor, že v danom prípade ide o pracovnoprávnu vec patriacu v prvom rade do právomoci všeobecných súdov. Práve všeobecné sudy sú orgánmi verejnej moci, ktoré primárne poskytujú ochranu základným právam a slobodám fyzických osôb a právnických osôb. Právomoc ústavného súdu sa v takýchto prípadoch uplatňuje subsidiárne, teda už vtedy, ak možnosť domáhať sa ochrany základných práv a slobôd na všeobecnom súde už zo zrejmých dôvodov neexistuje. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (obdobne napr. III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 186/06).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júla 2007